

Β' Χαιρετισμοί (25/3/2016)

«Χαίρε, άστέρος άδύτου Μήτηρ»

Από τη στιγμή που ο Θεός σαρκώθηκε για τη σωτηρία μας, «ο λαός ο καθημένος εν σκότει είδε φως μέγα, και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς». Φώτισε τα σκοτάδια ο Ήλιος της δικαιοσύνης με τον ερχομό Του και ο άνθρωπος βρήκε τη χαρά, που είχε χάσει φεύγοντας από τον παράδεισο της τρυφής.

Αλλά, για να έλθει και να ανατείλει στον κόσμο ο Ήλιος, έπρεπε οι άνθρωποι με κάποιους εκπροσώπους τους να δηλώσουν τη συγκατάθεσή τους. Και εκπρόσωπος του ανθρωπίνου γένους έγινε η Αγνή Παρθένος, η ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ, η Κυρία Θεοτόκος. Εκείνη δέχτηκε να γεννήσει τον Υιό και Λόγο του Θεού, απατώντας ταπεινά στον Αρχάγγελο Γαβριήλ, «Ίδού, λοιπόν, η δούλη του Κυρίου, ας γίνει το θέλημα Του». Έτσι, η Παναγία έγινε η αιτία και το μέσο, το οποίο έκανε τον Άδυτο Αστέρα του κόσμου, τον Ήλιο της δικαιοσύνης, να ανατείλει όχι στον φυσικό κόσμο, από τον οποίο ποτέ δεν είχε λείψει, αλλά στις ψυχές όλων των πιστών ανθρώπων. Και οι άνθρωποι αυτοί που πίστεψαν στο Χριστό έγιναν, με τη σειρά τους, τέκνα φωτός και ημέρας.

Δυστυχώς, όμως, δεν είδαν όλοι, δεν πίστεψαν όλοι, δεν αποδέχτηκαν όλοι αυτό το φως του αληθινού Ηλίου. Και όμως, ο Κύριος το είπε καθαρά: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου» και πάλι, απευθυνόμενος στους μαθητές Του, είπε «Υμείς εστέ το φως του κόσμου», που σημαίνει ότι αυτό ισχύει για όλους τους πιστούς που πρέπει να γίνουν φως πνευματικό, άστρα φωτεινά, αναμμένες λαμπάδες αγάπης και θυσίας, που θα φωτίζουν το δρόμο, για να οδηγούμεθα όλοι κοντά σ' Εκείνον που είναι η Σωτηρία μας.

Ψάλαμε χθες και σήμερα, γεμάτοι όλοι μας από μία ενδόμυχη χαρά, «Σήμερον της σωτηρίας, ημών το κεφάλαιον...». Αυτό σημαίνει ότι το απ' αιώνων κεκρυμμένον μυστήριον φανερώθηκε, όπως λέγουν οι Πατέρες, την ημέρα του Ευαγγελισμού. Γι' αυτό, αδελφοί μου, και η Εκκλησία μας συνεχίζει, 20 και πλέον αιώνες τώρα, να επαναλαμβάνει αυτό το

Ευαγγέλιο της σωτηρίας των ανθρώπων, που ανήγγειλε στη Ναζαρέτ ο Αρχάγγελος σε όλον τον κόσμο. Και αυτό το μήνυμα της σωτηρίας έχουμε χρέος και όλοι εμείς, τα πιστά και φωτόμορφα τέκνα της Εκκλησίας, να το μεταφέρουμε «τοις εγγύς και τοις μακρinoίς», αφού βεβαίως το ζήσουμε πρώτα εμείς οι ίδιοι και το κάνουμε πράξη στη ζωή μας. Και είναι ανάγκη να το ζήσουμε και να το κάνουμε πράξη και να το ευαγγελιστούμε, κατά την προτροπή του Ψαλμωδού «ευαγγελίζεσθε ημέραν εξ ημέρας το σωτήριο του Θεού ημών», για να πάψουμε να ταλαιπωρούμε τους εαυτούς μας, αναζητώντας το φως και τη χαρά της απολύτρωσης εκεί που δεν είναι δυνατόν να τα βρούμε, για να πάψουμε να βαδίζουμε χωρίς σκοπό στα ατέρμονα αδιέξοδα της παρούσης ζωής, για να πάψουμε, τέλος, να τρέφουμε ψεύτικες ελπίδες.

Η ελπίδα μας είναι μόνο ο Σωτήρας Χριστός, που θα παραμένει μέσα στον απέλπιδα, κουρασμένο και απογοητευμένο κόσμο μας, το φως, η ζωή και η αλήθεια. Αν το αστέρι των Χριστουγέννων έγινε πυξίδα και οδηγός και οδήγησε τους μάγους στο ταπεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ, εμείς στην πορεία μας για τον ουρανό, ας προσανατολιζόμαστε από ένα άλλο χαμένο αστέρι, την Μητέρα του Φωτός, την Παναγία μας, υπακούοντας, με ταπείνωση, όπως κι εκείνη στα κελεύσματα της Εκκλησίας μας. Γιατί ακριβώς η Ορθόδοξη Εκκλησία μας αποτελεί αυτό το αείφωτο πνευματικό αστέρι, που δείχνει και προσφέρει Αυτόν τον ίδιο τον Κύριο Ιησού, που σαρκώθηκε για την Σωτηρία μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Δ